

1 SKOGSUTFLYKT

Kängan sjunker sakta ner i leran. Inte djupt, bara till skarven mellan sula och läder. Fast det är tillräckligt. Visserligen har hon fettat, men förr eller senare kommer trådarna i sömmen suga i sig minnet av dom gångna dagarnas regn. Från sömmen fuktas innersulan; sulan för vätan vidare till den yttre sockan, den yttre överför i sin tur till den inre, och till slut når fukten hennes hud. Det är bara en fråga om tid.

Hon skulle kunna ställa sig i mossan ovanpå berghällen, därifrån har det mesta av regnet redan dränerats. Men om man står i timmar på en liten mossplätt är det som man lämnar efter sig inget annat än en brungrön sörja. Så vill hon inte att den här platsen ska minnas henne.

Så hon står kvar nedanför. Det är dessutom en bättre plats för att utföra uppgiften – hon har full uppsikt över terrängen bortom hällen samtidigt som hon åtminstone är delvis dold av det lilla krönet. Om hon hade stått där uppe så hade hon tecknats i relief. Visserligen mot en bakgrund av tjocka, grå moln och några låga spretiga barrträd. Men i alla fall.

Hennes uppdrag är uråldrigt. Varje gång hon utför det fantiserar hon om hur det har varit att göra samma sak i andra tider – hur hon kunde ha stått här stödd mot ett spjut, med båge i hand och pilar i ett koger på ryggen, med en skjutklar mauser, med händerna på kolven och greppet till en kalasjnikov.

Den sista scenen är den som hon gillar bäst. Kalasjnikov. Klassisk! I sitt inre står hon inte här, på en liten höjd i en gränstrakt där sumpig barrskog övergår i lerig slätt, utan vid en annan gräns, högt uppe på ett riktigt berg, ett stråk där solsvedd gräsmark övergår i naken vittrad klippa – på en plats där hon delar utsikt med örnen.

I verkligheten är hon en av fyra vaktposter. Lägret ligger några hundra meter bakom henne. Terrängen har gjort så att dom står i en diamant, Norr – det är hon – och Söder står högre upp och längre ut än Öster och Väster; dom följer formen som givits av den lilla högdalen där dom slagit läger.

Dom slog läger i dalen därför att den tillät dom att vara samlade och samtidigt dolda. Platsen var perfekt. Tills det började regna. Eller rättare sagt tills det inte slutade regna; tills det hade regnat i ett par dagar, marken var mättad och vattnet så sakteliga började stiga runt tälten.

Nu regnar det inte längre, men nästan allt som dom har med sig är fuktigt. Och skitigt. Precis som hennes fötter snart kommer att vara, och precis som hon ibland får för sig att hela deras verksamhet är.

Också i verkligheten bär hon någonting i ett band över axeln, men det är varken ett mausexgevär eller ett koger. Det är en jaktradio. Alla vaktposter har en. Den används i deras larmsystem, som hon är mycket stolt över, eftersom det är hon själv som har skapat det. Att vaktposterna varnar lägret via radio kan tyckas ganska banalt. Det skulle det vara också, om det var så som dom gjorde. Men det är det inte; det hon är så nöjd med är att hon har hittat på ett sätt att varna genom att använda radio utan att använda radio.

Frestelsen för en vaktpost, som har tråkigt, ensam i skogen timme efter timme iklädd fuktiga kängor, att skicka en hälsning, bara en liten en, liksom på skämt, skulle vara stor. Om möjligheten fanns. Men den finns inte.

Vaktposterna har varsin apparat, lägret har ingen. Dom fyra apparaterna är av olika fabrikat och tillverkade under olika epoker. Därför använder dom inte samma frekvenser; ibland inte ens samma metod för att överföra ljud. Alltså kan vakterna varken prata med varandra eller med lägret, och därmed går det inte att använda apparaterna till någonting som någon skulle kunna avlyssna.

Det som varje radio däremot har är fungerande mikrofon och högtalare. Så varningssystemet är enkelt: om lägret behö-

ver uppmärksammas på någonting oväntat sätter vaktposten på radion och vrider upp volymen till max. Sen råkar hen kupa handen över mikrofon och högtalare: rundgång. Det tjuiter till utav bara helvete.

Lägrets lyssnare uppfattar signalen – om lyssnaren inte står och drömmar, som hon själv just gjorde – och varnar dom andra. Eftersom apparaterna är av olika fabrikat så kan en erfaren lyssnare avgöra på ljudet från vilken riktning en eventuell fara kommer. Eller skulle kunna, om larmen varit tillräckligt många för att någon skulle få en möjlighet att samla på sig erfarenhet. Det är dom inte.

Systemet är nära nog riskfritt att använda. Till och med om lägret mot förmodan skulle utsättas för en räd – om det skulle ringas in; om alla grips, ligger kringströdda i den vattensjuka däliden med händerna fängslade på ryggen – så skulle förekomsten av jaktradio inte gå att få till ett brott med mindre än att någonting olagligt förmedlats mellan enheterna. Säkert skulle både utredare och åklagare högljutt hävda att det var otänkbart att dom hade med sig kommunikationsutrustning som inte gick att använda till att kommunicera med, men dom skulle kunna försvara sig genom att påtala att dom tillhörde olika befolkningskoncentrationer, och att dom inte tänkt på att tekniken måste synka innan dom åkte. När dom väl var ute i skogen så var saken inte mycket att göra något åt. Dålig planering är inte olagligt.

På frågan om varför dom bar med sig jaktradio som var helt oanvändbar skulle dom kunna svara att det var sagt att dom skulle ha radio med sig så fort dom lämnade lägret, och att dom därför hade det. Då skulle visserligen åklagaren kunna påpeka att den som försåg deltagarna med värdelös utrustning måste vara en idiot, och att dom själva var idioter som utan invändningar bar med sig saker trots att dom inte fungerade. Men i så fall så skulle åklagaren verkligen utmana ödet: om det vore olagligt att förse folk med oanvändbara apparater skulle största delen av Rådet inom kort skaka galler, och om det vore olagligt att låtsas använda värdelös utrustning bara

för att man var tillsagd att göra så skulle hela kolonin förr eller senare tvingas göra dom sällskap.

Hon suckar för sig själv. Sätta hela kolonin i fångläger. Det är väl ungefär det som man har gjort.

Tankarna flyr igen. Hon känner tyngden av en AK, lukten av vapenolja, ser den blänkande, nästan svarta, metallen för sin inre blick; känner handtagens träinlägg mot handen, bruna, tidlösa, kanske är dom gjorda i körsbär, en gång var dom lackade, men nu är lacken sliten, sprucken, flagnad, ändå är detaljerna väl underhållna, mättade av samma fett som smörjer avfyrningsmekanismen.

Efter att hon infört systemet med jaktradio funderade hon en tid på att förvandla gruppen till ett jaktlag. På så sätt skulle dom faktiskt kunna förse sig med riktiga vapen. Kanske inte den sort som hon själv drömde om – att vända sig till tillståndsgivande myndighet, uppge att dom önskade servera hjortstek, och därför ödmjukast bad om tillstånd för innehav av ett försvarligt antal reproduktioner av Kamrat Kalash skulle kunna väcka viss uppmärksamhet. Men i alla fall någonting som man kunde ha med sig ut i skogen, och som man åtminstone i teorin skulle kunna skjuta någon med; på så sätt hade hon hoppats ingjuta en känsla av allvar, av plikt, i gruppen.

Fast hon hade ganska omgående släppt tanken på vapen. Det hakade upp sig redan på detta med tillstånden; det var inte omöjligt att dom skulle kunna skaffa jaktlicenser, men varje licens medför rapporteringsplikt, och varje rapport ska verifieras. Alltså: övervakning. I slutänden skulle dom därför bli tvungna att skjuta någonting, stycka det, kyla och transportera. För den sortens uppgifter är den här gruppen inte den mest lämpliga; praktiska saker har liksom aldrig varit deras grej.

Och innan man ens hunnit sikta på någonting skulle diskussionerna börja. Även om dom begränsade sin våldsanvändning till att bara avfira sina vapen mot skogens djur skulle någon hävda dom stred för Livet, och att alla former av dödande stod i direkt motsättning till det som dom kämpade

för. Andra skulle tvärt om hävda att dom stred för Döden; att varje nedlagt byte var ett grundskott mot re:gens principer.

Oaktat om dom egentligen stred för livet eller för döden så skulle den interna striden i gruppen snabbt bli helt bli helt oförsonlig. Till slut skulle striden komma att handla om striden i sig. 'Kampen mot dödarna är en strid på liv och död' skulle någon säga; någon ur det andra lägret skulle hävda att uttrycket rätteligen borde vara 'på död och liv', och därmed skulle man vara redo för en ny rond på en ny nivå.

Fast egentligen var dom formella och interna orsakerna till att gruppen inte skulle gå att förvandla till ett jaktlag sekundära. Det primära var faktiskt kampen i sig. Att dra ut i fält mot re:gen med sitt mauser över axeln och mössan käckt på svaj var ungefär lika meningsfullt som att... låta bli. Säg att du möter en fiende – eller vem som helst om det är vägen du valt – avlossar ett skott och får in en perfekt träff. Det skott som en gång i tiden skulle ha varit dödande leder nu bara till att just den teknik du kämpar mot gör precis det som den är skapad för att göra. Smärtan vid träffögonblicket skulle vara nära nog obscen, lidandet under regenerationen svårt, men när det väl var över så skulle det vara som om ingenting hade hänt. Bokstavligen.

Det fanns så klart en lösning också på regenerationsproblemet. Dom som valde att gå för egen hand – en taktik som gruppen varken förespråkade eller tog avstånd från – hade visat en formidabel uppfinningsrikedom vad gäller olika tillvägagångssätt, men alla hade en gemensam nämnare: för att besegra re:gen var det nödvändigt att så fort som möjligt fragmentera kroppen så mycket det bara gick.

Att spränga den var utan tvivel enklast. Att bränna fungerade också, men då krävdes höga temperaturer, och det fick inte finnas någon risk att dom plötsligt skulle sänkas; att dyka ner i smält stål var både elegant och effektivt. Mala kroppen på olika sätt hade vissa provat, men det var riskfyllt – ben fastnade mellan tuggarna och blockerade, någon uppfattade det som skedde som en olycka och tryckte på ett nödstopp –

på det följde en tid av regeneration som fick lidandet som skulle kunna skapas med hjälp av ett mausergevär att likna en tråkig torsdagseftermiddag.

En kampgrupp som sprängde fiender, eller bara vem som helst för den goda sakens skull, skulle alltså vara möjlig att argumentera för. Men knappast i form av ett jaktlag. Om man inte tänkte sig att det gick att övertyga myndigheterna om att utfärda licens på ett gäng reproduktioner av Bazooka, eftersom man i all ödmjukhet hoppades på att servera brontosaurus excelsustill kvällsmål.

Därför istället detta: en grupp fågelskådare på utflykt till dom fält där fåglar flyger. En absurd aktivitet, eftersom det inte kan finnas många vingpennor kvar att skåda när man har levt några sekel, men tiden som gått hade fördelen att dom kunde försvinna som fågeln i flocken; efter att man levt i flera hundra år finns det inte mycket som är ogjort, ohört, osett, oluktat eller osmakat över huvud taget. Alla sysselsatte sig med meningslösheter, Koloni 357 skulle lika gärna kunna byta namn till Absurdistan, och i Absurdistan är meningslös galenskap helt normal.

Hon tvingar sig att lägga bort tankarna och istället speja ut över nejden nedanför. Det är därför som hon står här; för att se till att dom inte blir påkomna mitt i ett möte. Om dom blir det skulle det kunna få konsekvenser – vilka är lite svårt att förutse eftersom dom flesta av gruppens medlemmar sedan länge är degraderade så långt som det bara är möjligt – men några skulle det säkert bli; någonstans finns det säkerligen någon som är ansvarig för att se till att någonting händer, och av det skälet skulle någonting naturligtvis komma att hända.

Troligen skulle följderna inte bli särskilt allvarliga. En rimlig gissning är att ett eventuellt uppdagande av en verksamhet som med största sannolikhet skulle klassas som subversiv skulle bestraffas med tvångsförflyttning. Vilket i praktiken bara betydde att dom fick byta boplatz med varandra. Men att byta bo innebär alltid en massa krångel. Dessutom skulle gruppen behöva upplösas. Helt i onödan.

Så hon spanar alltså ut över nejden. Inget rör sig i slänten. Eller på fälten. Regndropparna har slutat falla, men det är vindstilla och fukten hänger fortfarande i luften. Färgerna är grönt mot grått mot brunt och gult. Allt är mycket stilla. Om hon zoomar ut, vidgar blicken; inte fokuserar på någonting men tar in allt, så kan hon känna hur landskapet fortsätter genom henne, hur hon bara är ännu en upphöjning bland allt annat som sticker upp; hur hon är en del av allt, och hur allt är en del av henne. Hon vet inte vad den känslan betyder, men hon kallar den för Ett.

Det är den känslan som gör att vaktjänst är det som hon tycker bäst om, till och med när hon också fysiskt blir ett med landskapet eftersom fukten från marken vid det här laget både nått och passerat dom innersta sockorna. Det är när hon står så här och blickar ut över nejden, samtidigt som gruppen samlar sina krafter någonstans bakom hennes rygg, som hon bäst kan känna vad det egentligen är dom kämpar för: rätten att vara en liten upphöjning bland alla andra små upphöjningar, att vara någonting som myror kryper över, att vara någonting mossbelupet. Rätten att vara Ett.

Eller, det är kanske lite för mycket sagt att påstå att gruppen kämpar för rätten att vara en liten upphöjning bland alla andra. Ärligt talat så är det mycket länge sedan dom pratade om varför dom egentligen håller på med det som dom håller på med. Initiativet till en sådan diskussion kan – om det ska bli taget på allvar – bara komma från en person: henne själv. Och i den efterföljande debatten skulle hon bli tvungen att försöka förklara något som hon inte alls kommer att kunna förklara, inte därför att hon inte kan förstå det, utan därför att hon inte kan förstå det med ord.

Upplevelsen av att vara en slänt ner mot några ängar som övergår i skogar, berg och hav – som sträcker sig planeten runt, troligen längre än så – har ingenting med språk att göra. Hon provar att formulera det i ord; för sitt inre ser hon sig själv stå inför gruppen och säga 'hej kamrater, jag har just kommit på att jag är en slänt'. Fungerar inte.

Om vad man inte kan tala, därom måste man tiga. Det är ytterligare ett skäl till att hon drar sig undan, tar alla vakt-pass som hon kan få, i mörker, regn och dimma; ju mindre attraktiva desto bättre. Gruppens diskussioner lämnar hon med varm hand till Rick. Hon hoppas att han sköter spelet där nere i lägret, vet att han försöker, att han gör sitt bästa; vet med samma säkerhet att han kommer att tycka att han har misslyckats. Och han har troligen rätt i det. I all fall delvis. Stackars Rick.

Hon rättar sig: stackars Kodnamn Rick. Trots alla decennier som dom har delat så vet hon fortfarande inte hans verkliga namn.